

НОВЫ САВЕЦКІ СПАДАРОЖНІК

16 сакавіка 1962 года ў Савецкім Саюзе праведзен чарговы запуск штучнага спадарожніка Зямлі.
Паводле папярэдніх разлікаў, спадарожнік выйшаў на арбіту з перыгеям 217 кіламетраў і апагеям 980 кіламетраў. Перыяд абарачэння спадарожніка складае 96,35 хвілін. Вугал нахілу плоскасці арбіты спадарожніка да плоскасці экватара складае 49 градусаў.
На борце спадарожніка ўстаноўлена навуковая апаратура, радыётэлементычная сістэма і радыёперадатчык, які працуе на частотах 20,003 і 90,018 мегагерц.
У выніку ажыццяўлення намечанай праграмы савецкія вучоныя атрымаюць новыя магчымасці даследавання фізікі верхніх слаёў атмасферы і касмічнай прасторы.

**БЕЛАРУСКАЯ П'ЕСА
НА УКРАЇНСКОЙ СЦЭНЕ**

П'есу беларускага драматурга А. Макаёнка «Лявоніха на арбіце» паставіў на сваёй сцэне Луганскі абласны украінскі драматычны тэатр імя Астроўскага. Многія працоўныя вобласці пазнаёміліся з гэтым спектаклем у час гастрольнай паездкі луганскіх артыстаў па гарадах і сёлах вобласці.
Пастаноўка п'есы беларускага драматурга на украінскай сцэне — яскравае сведчанне ўзаемнага ўзбагачэння нацыянальнай па форме і сацыялістычнай па зместу культуры братніх савецкіх народаў, якія будуць камунізм.
С. САКІРАНСКІ,
загадчык Сватаўскага раённага аддзела культуры Луганскай вобласці.

Цэх ранняй агародніны

На дварэ зіма. А тут — кругом зеляніна. Пахне салата, цыбуля і іншая агародніна. Суцэльным дываном зелянее яна пад праменьнямі святла, якое льецца праз шкляны дах.
Гэта — адна з цяпліц другога аддзялення саўгаса «Вейна» Магілёўскага раёна.

лёўскага раёна. Прайшло толькі два месяцы, як яна пачала дзейнічаць, а ўжо многа свежай агародніны адпраўлена ў магазіны Магілёва.
Сёлета ў аддзяленні будзе пяць цяпліц.

А. САКАЛОВА.

**У НАШЫМ
СЯЛЕ**

Вялікія перамены адбыліся ў нашым сяле Багданаўка з дня папярэдніх выбараў у Вярхоўны Савет Саюза ССР. Пабудаван новы прасторны клуб, тыпавы магазін. Заканчваецца будаўніцтва школы-дзесцігодкі, радзільнага дома. На гаспадарчым двары выраслі новыя жывёлагадоўчыя фермы. У дамах калгаснікаў гаворыць радыё.

Міне яшчэ нямнога часу, і наша сяло стане яшчэ прыгажэйшым.

В. КАВАЛЕВІЧ.

Лагішынскі раён.

Юбілей свінаркі

СМАЛЯВІЧЫ. Калектыў эксперыментальнай базы «Зарэчча» Беларускага навукова-даследчага інстытута жывёлагадоўлі адзначаў 50-годдзе з дня нараджэння свінаркі М. М. Сярко. Больш чым 30 гадоў працуе яна на ферме і за гэты час выгадавала 25 тысяч парасят.

Знатная свінарка ўзнагароджана ордэнам Працоўнага Чырвонага Сцяга.

Пры вылічальным цэнтры Беларускага дзяржаўнага ўніверсітэта імя Ул. І. Леніна створаны новыя лабараторыі па схемнай электроніцы і імпульснай тэхніцы. У гэтых лабараторыях будуць рыхтавацца спецыялісты па вылічальнай матэматыцы і тэхніцы, вядуць навуковыя работы. На здымку: у новай лабараторыі. На пераднім плане студэнтка 4-га курса фізфака Ларыса Сальнікава (злева) і старшы тэхнік вылічальнага цэнтры Надзежда Зяцькова за мантаном схемы пералічальнай канструкцыі.

Дзесяткі унікальных аўтаматычных ліній і аграгатных станкоў рознага прызначэння выпускаюць у бягучым годзе Мінскі завод аўтаматычных ліній. Зараз у зборачным цэху прадпрыемства владца наладка аўтаматычных ліній для Волгаградскага і Мінскага трактарных заводаў, а таксама для прадпрыемстваў краін народнай дэмакратыі. На здымку: у зборачным цэху завода. На пераднім плане — наладчык Арнальд Беларусаў (злева) і майстар участка зборкі і адладкі аграгатных станкоў Юрый Косця на зборцы свідравальна-фрэзернага станка для Мінскага матэрнага завода.

ВЫДАННЕ БЕЛАРУСКАЙ СЕКЦЫІ КАМІТЭТА ЗА ВЯРТАННЕ НА РАДЗІМУ І РАЗВІЦЦЕ КУЛЬТУРНЫХ СУВ'ЯЗЕЙ З СУАЙЧЫНІКАМІ

№ 22 (606)

Сакавік 1962 г.

Год выдання 8-ы

**САВЕЦКАЯ БЕЛАРУСЬ ПАСПЯХОВА РАЗВІВАЕ
СВАЮ НАРОДНУЮ ГАСПАДАРКУ**

Прамова тав. К. Т. Мазурава на перадвыбарчым сходзе

У Мінску, у клубе імя Дзяржынскага, напярэдадні выбараў адбылася сустрэча выбаршчыкаў Мінскай гарадской — першай выбарчай акругі з кандыдатам у дэпутаты Савета Саюза Вярхоўнага Савета СССР, кандыдатам у члены Прэзідыума ЦК КПСС, першым сакратаром ЦК КП Беларусі Кірылам Трафімавічам Мазуравым.

У тэатральнай зале сабраліся прадстаўнікі заводаў, фабрык, будоўляў, навучальных і іншых устаноў. Сход адкрыў сакратар Мінскага гаркома КПБ А. А. Савельеў.

На сустрэчы выступілі намеснік галоўнага інжынера Мінскага камвольнага камбіната Д. Е. Сенькін, слесар-лякальчык завода імя Кастрычніцкай рэвалюцыі Н. А. Каменскіх, кіраўнік брыгады тынкоўшчыкаў будтрэста № 4, заслужаны будоўнік БССР М. К. Гуд, член-карэспандэнт Акадэміі навук БССР, загадчык кафедры Беларускага дзяржаўнага ўніверсітэта імя Ул. І. Леніна Д. А. Супруненька, ваеннаслужачы І. П. Пастрэвіч, студэнтка Мінскага медыцынскага інстытута Ларыса Садоўская. Яны расказалі аб жыццёвым шляху і дзейнасці таварыша К. Т. Мазурава.

Цёпла сустрэты прысутнымі, з прамавай выступіў К. Т. Мазураў.

многія развітыя капіталістычныя краіны па выпуску важнейшых відаў прадукцыі.

Дзякуючы бацькоўскім клопатам роднай Камуністычнай партыі і Савецкага ўрада, за кароткі гістарычны тэрмін наша рэспубліка з адсталай аграрнай ускарна царскай Расіі ператварылася ў высокаразвітую індустрыяльную сацыялістычную савецкую рэспубліку. Буйнейшым індустрыяльным і культурным цэнтрам краіны стала сталіца нашай рэспублікі Мінск. Прадпрыемствы Мінска даюць краіне аўтамабілі і трактары, матыцылы і шарыкападшыпнікі, тэлевізары і радыёлы, гадзіннікі і металарэзныя станкі, аўтаматычныя лініі і шарсцяныя тканіны, абутак і запасныя часткі да сельгасмашын, электрапрыборы і многае іншае.

Працоўныя Мінска ідуць у першых радах барацьбы за тэхнічны прагрэс, за датэрміновае выкананне заданняў сямігодкі. Прамысловасць сталіцы Беларусі датэрмінова выканала дзяржаўны план 1961 года. А за тры гады сямігодкі прамысловасць горада выпусціла прадукцыі звыш заданняў больш чым на 175 мільёнаў рублёў!

Партыя працягвае велізарныя клопаты аб далейшым уздыме сельскай гаспадаркі краіны, аб стварэнні багацця прадуктаў харчавання для народа. За апошнія гады Камуністычная партыя і ўсё савецкі народ прыклаў многа намаганняў, каб дабіцца крутога ўздыму ўсіх галін сельскагаспадарчай вытворчасці. Як вялікі подзвіг увой дзе ў гісторыю нашай Радзімы асваенне 42 мільёнаў гектараў цаліны. Дзякуючы гэтаму цяпер ёсць трывалая база забеспячэння краіны збожжам. Умацаван не матэрыяльна-тэхнічнай базы калгасаў і саўгасаў, увядзенне новага парадку планавання, па вышэйне нарыхтоўчых цэні на сельскагаспадарчыя прадукты і іншыя мерапрыемствы, ажыццёўленыя па ініцыятыве ЦК нашай партыі і асабіста Мікіты

(Заканчэнне на 2-й стар.)

Заўсёды поўна прадунтаў у магазінах Брэста. На здымку: работніца гастранома № 30 Л. Д. Баярская (злева) і Р. М. Левіхава рыхтуюць прадукты для адпраўкі на кватэры панупнікоў.

Дарагія таварышы!
Перш за ўсё дазвольце мне выказаць сардэчную падзяку вам, удзельнікам гэтага сходу, і ўсім выбаршчыкам Мінскай гарадской — першай выбарчай акругі за высокі гонар і вялікае давер'е, якія вы аказалі мне, вылучыўшы кандыдатам у дэпутаты Вярхоўнага Савета СССР. Вашы цёплыя словы і добрыя пажаданні, ваша давер'е і расцэнюю я як выказанне бязмежнай адданасці і любові да нашай роднай Камуністычнай партыі і яе Цэнтральнага Камітэта на чале з верным ланіцам таварышам Мікітам Сяргеевічам Хрушчовым. Дазвольце, дарагія таварышы, запэўніць вас у тым, што я аддам усе свае сілы і энэргію служэнню савецкаму народу, вялікай справе камуністычнага будаўніцтва.

Чатыры гады мінула з часу папярэдніх выбараў у Вярхоўны Савет СССР. Гэта былі гады настойлівай барацьбы савецкага народа пад кіраўніцтвам Камуністычнай партыі за выкананне сямігодкі, гады новага магутнага ўздыму эканомікі нашай краіны, росквіту культуры савецкага народа, выдатных дасягненняў у навуку, далейшага развіцця сацыялістычнай дэмакратыі. Наўхільна ажыццяўляючы ланіцкі курс, выпрацаваны XX з'ездам КПСС, наша партыя рашуча пераадолела вынікі чужога марксізму-ленінізму культу асобы Сталіна, разграміла антыпартыйную групу фракцыянераў і змоўшчыкаў і ажыццявіла рад буйных, сапраўды рэвалюцыйных пераўтварэнняў у гаспадарчым і культурным будаўніцтве. Аднаўленне ланіцкіх норм у грамадскім і дзяржаўным жыцці яшчэ больш згуртавала працоўных вакол партыі, яшчэ больш умацавала дружбу народаў СССР, выклікала да жыцця небывалую працоўную і палітычную актыўнасць, творчасць мільённых мас.

Вялікай гістарычнай падзеяй нашага часу з'явіўся XXII з'езд КПСС. Новая Праграма партыі, якую ён прыняў, стала пучыводнай зоркай для савецкага народа ў яго барацьбе за паводу камунізма, яркім маляком, які асвятляе шлях усяму

чалавецтву да міру, працы, свабоды, роўнасці, брацтва і шчасця.

Мы, савецкія людзі, добра разумеем, што ажыццяўленне вялікай мэты, намечанай XXII з'ездам КПСС, гэта справа нашых рук, нашага розуму, нашай волі і рашучасці. Рабочы клас, калгаснае сялянства, савецкая інтэлігенцыя ўжо дабіліся выдатных поспехаў у стварэнні матэрыяльна-тэхнічнай базы камунізма. Аб гэтым пераканаўча сведчаць вынікі выканання планаў першых трох гадоў сямігодкі.

Таварыш К. Т. Мазураў з гэтым расказвае аб вялікіх дасягненнях у развіцці эканомікі і культуры краіны. Кожны савецкі чалавек, гаворыць ён, ганарыцца тым прагрэсам, якога дасягнула наша Радзіма пад кіраўніцтвам Камуністычнай партыі.

Савецкая Беларусь, як і ўсе брацкія рэспублікі нашай краіны, упэўнена развівае сваю народную гаспадарку, уносіць дастойны ўклад у камуністычнае будаўніцтва.

Прамысловасць Беларусі развіваецца больш высокім тэмпам, чым прадугледжвалася сямігадовым планам. Дзяржаўнае заданне 1961 года па выпуску валавой прадукцыі прадпрыемствы рэспублікі выканалі на 103 працэнты. Аб'ём вытворчасці ў параўнанні з 1958 годам павялічыўся на 46,6 працэнта замест прадугледжаных кантрольнымі лічбамі 26,9 працэнта. У 1962 годзе выпушчана больш, чым у папярэднім, аўтамабіляў на 1.640 штук, трактараў — на 5.440, металарэзных станкоў — на 1.580, электрарухавікоў — амаль на 22 тысячы, сіласаўборачных камбайнаў — на 12 з палавінай тысяч штук. Узрос таксама выпуск тканін усіх відаў на 4,5 мільёна квадратных метраў, скуранага абутку — на 1,8 мільёна пар, тэлевізараў — амаль на 40 тысяч, радыёпрыёмнікаў і радыёл — на 82,6 тысячы, пяніна — больш чым на тры з палавінай тысячы штук.

Гэтыя лічбы пераканаўча сведчаць аб высокіх тэмпах развіцця індустрыі рэспублікі. Савецкая Беларусь апырэдзіла

САВЕЦКАЯ БЕЛАРУСЬ ПАСПЯХОВА РАЗВІВАЕ СВАЮ НАРОДНУЮ ГАСПАДАРКУ

(Пачатак на 1-й стар.)

Сяргеевіча Хрушчова, далі магчыма значна павялічыць вытворчасць прадуктаў земляробства і жывёлагадоўлі. Валавая прадукцыя ўсёй сельскай гаспадаркі з 1953 года па 1961 год узрасла ў 1,6 раза. Збор збожжа дасягнуў 8—8,5 мільярда пудоў у год. Намнога ўзрасло запашаныя гадзі пагалоўе буйной рагатай жывёлы, свіней. Значна павялічыўся продаж насельніцтву малака, мяса і іншых прадуктаў, прычым важна падкрэсліць, што пастаўляюць гэтыя прадукты ў асноўным калгасы і саўгасы.

Аднак узровень вытворчасці ў сельскай гаспадарцы ўсё яшчэ адстае ад росту патрэбнасцей насельніцтва. Савецкія людзі пачалі больш зарабляць, больш уживаць прадуктаў высокай якасці, ды і насельніцтва наша, асабліва гарадское, хутка павялічваецца. Па меры руху да камунізма патрэбнасці ў прадуктах харчавання будуць яшчэ больш узрасці. Восем чаму наша партыя на сакавіцкім Пленуме ЦК так востра паставіла пытанне аб паскарэнні тэмпаў сельскагаспадарчай вытворчасці, аб паліпшэнні кіраўніцтва калгасамі і саўгасамі.

Як вядома, на Пленуме ЦК КПСС востра, але справядліва крытыкавалі недахопы ў развіцці сельскай гаспадаркі і нашай рэспублікі. За час, які мінуў пасля вераснёўскага Пленума ЦК КПСС (1953 г.), калгасы і саўгасы Беларусі дасягнулі пэўных поспехаў у вытворчасці мяса, малака і іншых відаў сельскагаспадарчай прадукцыі, намнога павялічылася пагалоўе жывёлы і птушкі. Дзякуючы ўмацаванню грамадскай гаспадаркі, павышэнню яе таварнасці, значна ўзраслі дзяржаўныя закупкі сельгаспрадуктаў. Так, напрыклад, у 1961 г. продаж дзяржаве малака ў рэспубліцы ўзрос у параўнанні з 1953 годам у 3,3 раза, мяса — у 2,7 раза. Разам з тым у апошнія тры гады тэмпы вытворчасці прадуктаў сельскай гаспадаркі знізіліся, і рэспубліка ў 1961 годзе не дасягнула намечанага па сямігады ўзроўню вытворчасці збожжа, мяса і малака.

Наша рэспубліка мае добрыя ўмовы для развіцця жывёлагадоўлі, але мы яе яшчэ недадавальна выкарыстоўваем. У нас дрэнна выкарыстоўваюцца землі, нізкія ўраджай сельскагаспадарчых культур. Слабая кармавая база тармазіць рост вытворчасці прадуктаў жывёлагадоўлі.

Партыйныя і савецкія органы рэспублікі, кіраўнікі калгасаў і саўгасаў робяць практычныя вывады з гэтай крытыкі. Тав. К. Т. Мазураў расказвае аб тых мерапрыемствах, якія намерцця і ажыццяўляе партыйная арганізацыя рэспублікі, каб за найкарацейшы тэрмін пераадолець адставанне сельскай гаспадаркі. У калгасах і саўгасах ліквідуюцца шкодныя вынікі травапольнай сістэмы земляробства, удасканальваюцца структура пасяўных плошчаў за кошт расшырэння пасеваў збожжавых, кукурузы, цукровых буракоў, гароху, бобу, кармавога лубіну. У адпаведнасці з рашэннямі сакавіцкага Пленума ЦК, у рэспубліцы праводзіцца работа па перабудове кіравання сельскай гаспадарчай, ствараюцца тэрытарыяльныя вытворчыя калгасна-саўгасныя ўпраўленні і камітэты па сельскай гаспадарцы. Калгасы і саўгасы сёлага атрымаюць больш разнастайнай і высокапрадукцыйнай тэхнікі. Усё гэта дазволіць дабіцца рэзкага павелічэння вытворчасці сельскагаспадарчых прадуктаў, зрабіць важны крок у выкананні гістарычных рашэнняў XXII з'езда КПСС у галіне сельскай гаспадаркі ўжо ў 1962 годзе, а да канца сямігады ўзяць першы рубіж, аб якім гаварыў у дакладзе на сакавіцкім Пленуме

ЦК КПСС таварыш М. С. Хрушчоў, — дасягнуць у калгасах і саўгасах вытворчасці мяса ў забойнай вазе 75 цэнтнераў на сто гектараў ворнай зямлі і 16 цэнтнераў на сто гектараў астатніх угоддзяў.

У Камуністычнай партыі няма вышэйшых інтарэсаў, чым клопаты аб шчасці народа, гаворыць К. Т. Мазураў. За 1958—1961 гады толькі ў Мінску ўведзена звыш 1.140 тысяч квадратных метраў жыллой плошчы. На 975 ложкаў расшырана бальнічная сетка. Расшыраецца сетка навучальных устаноў, устаноў культуры, развіваецца гарадская гаспадарка. У Мінск прыйшоў газ, і цяпер многія прадпрыемствы, а таксама тысячы кватэр пераведзены на гэты эканамічнае і зручнае паліва. Расце сетка магазінаў і прадпрыемстваў грамадскага харчавання. Значна вырас аб'ём тавараабароту. Напрыклад, у 1961 годзе ў сталіцы рэспублікі толькі ў сістэме дзяржаўнага гандлю прададзена мяса амаль у паўтара раза і малочных прадуктаў — у 1,6 раза больш, чым у 1958 годзе.

Да канца сямігады будзе праведзена вялікая работа па развіццю прамысловасці, умацэнню будаўніцтва горада. К канцу 1965 года намечана ўвесці ў строй такую колькасць кватэр, каб на кожнага жыхара горада прыпадала не менш як 7 квадратных метраў жыллой плошчы.

К. Т. Мазураў падрабязна спыняецца на перспектывах расшырэння сеткі культурных, медыцынскіх і навучальных устаноў Мінска, развіцці навукі і культуры. Ён гаворыць, што ўжо цяпер не колькасць студэнтаў у вучылішчы чалавек насельніцтва Беларусі ідзе наперадзе Японіі, Бельгіі, Францыі і Італіі. У нашай рэспубліцы на 10 тысяч насельніцтва прыпадае ўрачоў больш, чым, скажам, у ЗША, Англіі, Францыі, ФРГ, Японіі. Прычым навучанне, а таксама лячэнне ў нашай краіне бясплатнае.

Расцвітаюць мастацтва і літаратура беларускага народа. Нашы пісьменнікі, кампазітары, мастакі, дзеячы тэатра і кіно, уся творчая інтэлігенцыя сваёй актыўнай і натхнёнай працай удзельнічаюць у фарміраванні характару новага чалавека, будаўніка камунізма, дзейна дапамагаюць партыі ў камуністычным выхаванні савецкіх людзей.

Будаўніцтва камунізма, гаворыць тав. К. Т. Мазураў, гэта не толькі стварэнне магутнай матэрыяльна-тэхнічнай базы, але і камуністычнае выхаванне людзей. Партыя лічыць галоўным у ідэалагічнай рабоце на сучасным этапе — выхаванне ўсіх працоўных у духу высокай ідэйнасці і адданасці камунізму, камуністычных адносін да працы і грамадскага здароўя, поўнае пераадоленне перажыткаў буржуазных поглядаў і нораваў, усебаковае гарманічнае развіццё асобы, стварэнне сапраўднага багацця духоўнай культуры. Маральны кодэкс будаўніка камунізма, сфармуляваны ў Праграме КПСС, уключае ў сябе асноўныя агульначалавечыя маральныя нормы, выпрацаваныя працоўнымі на працягу тысячагоддзяў у барацьбе з сацыяльным прыгнётам і маральнымі заганамі.

У штодзённай гераічнай працы выхоўваецца новы чалавек — чалавек будучыні. Знамянальнай прыкметай нашага часу з'яўляецца патрыятычны рух брыгад і ўдарнікаў камуністычнай працы. Гэты высокародны пачыну ў рэспубліцы падхапілі больш чым 400 тысяч чалавек, 12,5 тысячы змен, участкаў, цэхаў і брыгад. Звыш 2.300 калектываў удастоены высокага звання калектываў камуністычнай працы. Разведчыні будучыні ўносяць у работу дух наватарства і дзяржан-

ня, праяўляюць высокае ўсведамленне грамадскага абавязку, адданасць справе камунізма.

Да цяперашніх выбараў наша краіна прыйшла ў росквіце сваіх сіл і магутнасці. Нязмерна ўзрос яе міжнародны аўтарытэт як сцяганосца міру ва ўсім свеце. Велізарная заслуга Цэнтральнага Камітэта нашай партыі і ўрада заключаецца ў тым, што яны паслядоўна і настойліва праводзяць ленынскую міралюбовую знешнюю палітыку, рашуча зрываюць усе спробы імперыялістычных агрэсараў развязаць новую вайну. Іменна ўрад Савецкага Саюза, на чале якога стаіць нястомны змагар за мір таварыш М. С. Хрушчоў, унёс на вырашэнне народаў свету прапановы аб усеагульным і поўным раззбраенні. Гэтыя прапановы выклікалі перапахот у радах імперыялістаў, і яны ўсяляк тармазяць іх ажыццяўленне.

Рашаючым фактарам, які вызначае цяпер ход сусветнага развіцця, стаў магутны лагер сацыялізма, што аб'ядноўвае звыш адной трэці ўсяго чалавецтва. Цяпер ужо не тыя часы, калі імперыялісты па ўласнаму самавольству маглі развязаць захопніцкія, грабежніцкія вайны. Цяпер ужо няма фатальнай немінучасці вайны. На варце міру стаіць магутны лагер сацыялістычных краін, міралюбівыя сілы ва ўсім свеце. Імперыялізм значна аслабеў у выніку нацыянальна-вызваленчага руху ў занявольных і мінулым краінах. Каланіяльныя імперыі развальваюцца на нашых вачах. За апошнія чатыры гады ў свеце ўзнікла дваццаць адна незалежная дзяржава. Усё больш рашуча выступаюць супраць імперыялістычнага прыгнёту Злучаных Штатаў Амерыкі народы тых краін, дзе амерыканскія мананалісты прыбылі да сваіх рук эканоміку і штыках сваіх узброеных сіл падтрымліваюць прагніўшыя рэакцыйныя ўрады. Прыклад гераічнай Кубы натхняе народы каланіяльных і залежных краін на барацьбу за сваё нацыянальнае вызваленне, палітычную і эканамічную незалежнасць. Узмацняюцца класавыя супярэчнасці ў краінах капіталу, рабочы клас усё больш рашуча выступае супраць жорсткай эксплуатацыі, галечы і беспрацоўя, супраць палітычнага беспрацяў. У авангардзе рэвалюцыйнай барацьбы мас ідуць камуністычныя партыі, якія выражаюць кроўныя інтарэсы працоўных.

Капіталістычны свет ідзе да свайго немінучага краху. Але было б няправільным недацэньваць небяспеку агрэсіўных падкопаў імперыялістаў. Восем чаму, разгортваючы барацьбу за мір, настойліва ажыццяўляючы мірную знешнюю палітыку, наша партыя ў той жа час нястомна клапаціцца аб росце сацыялістычнай эканомікі, аб умацаванні абароназдольнасці Савецкага Саюза. Магутныя Узброеныя Сілы СССР — гэта надзейная гарантыя захавання міру.

Падзеі міжнароднага жыцця неабвержна сведчаць аб тым, што ў свеце няма сіл, якія маглі б спыніць пераможнае шэсце камунізма. Чалавецтва немінуча прыйдзе да перамогі гэтага самага справядлівага грамадства на зямлі.

Таварышы! Маючы адбыцца выбары з'яўляцца новай яркай дэманстрацыяй маральна-палітычнага адзінства нашага грамадства, маналітнай згуртаванасці савецкага народа вакол Камуністычнай партыі, трыумфу савецкай сацыялістычнай дэмакратыі. Мы ўсе ўпэўнены ў тым, што выбары і на гэты раз прынясуць бліскучую перамогу блоку камуністаў і беспартыйных.

(Прамова К. Т. Мазурава была выслухана з вялікай увагай і неаднаразова перапынялася апладысмантамі).

На Брэсцкай суконнай фабрыцы ствараецца новы ткацкі цэх. Зараз тут едзецца мантаж і наладка абсталявання. Адначасова цэх выпускае прадукцыю. На здымку: ткачыца Валанціна Касьянчук і памочнік майстра змены Мікалай Мядзведзеў за рэгуліроўкай новага станка.

У Савецкім камітэце ў абарону міру

Прэзідыум Савецкага камітэта абароны міру прыняў пастанову аб правядзенні 29—30 мая ў Маскве канферэнцыі прадстаўнікоў савецкай грамадскасці, на якой намечана абмеркаваць пытанні барацьбы савецкага народа за мір, за ўсеагульнае раззбраенне. У канферэнцыі прымуць удзел прадстаўнікі грамадскасці саюзных рэспублік, краёў і абласцей, ад савецкіх прафсаюзаў, маладзёжных і жаночых арганізацый, творчых і навуковых аб'яднанняў, камітэтаў салідарнасці краін Азіі і Афрыкі, таварыстваў дружбы і культурнай сувязі з замежнымі краінамі, Камітэта ветэранаў вайны, спартыўных і іншых грамадскіх арганізацый.

Другога шчасця мне не трэба

Больш трох гадоў таму назад, у маі 1958 года, я вярнуўся. Нарэшце, дамоў з далёкай Аўстраліі. Адгуляў на святочным вечары, наладжаным бацькам і маці ў гонар вяртання, пагасціў ва ўсіх сваякоў, якія наперабой запрашалі мяне да сябе, палюбаваліся прыгажуню-горадам, які вырас пасля вайны з попелу, і пайшоў працаваць. Не шукаць работы, а іменна працаваць на завод гадзіннікавых дэталей. А як я жыў раней?

Аб гэтым жыва нагадвае мяне захаваны маці пачак пісем, якія я пісаў дамоў незадоўга да прыезду. «Сумна і цяжка на душы ў далёкім краі, дзе ўсё чужое і няветлівае», — чытаю я свае сумныя радкі. За мяккой я нагараваўся дастаткова і многа разоў быў без работы або атрымліваў такую работу, што не хопала сіл яе працягваць — у прыватных шахтах з прымітыўным абсталяваннем, дзе рабочыя задыхаліся ад недахопу паветра. Добра, калі за год мяне (ды хіба толькі мяне!) удалася працаваць 4—5 месяцаў. І кім толькі не працаваў я ў Аўстраліі!

Хутка пасля прыезду на Радзіму я ажаніўся. Спачатку жылі з жонкай у маіх бацькоў, а затым атрымалі кватэру ў новым доме на беразе Заходняй Дзвіны, у самым цэнтры горада. Падрастае сыноч, яму ўжо хутка будзе тры гады. А раней?

У пошуках работы мяне пастаянна даводзілася ездзіць з месца на месца. Я аб'ехаў ледзь не ўсю Аўстралію. Працуючы ў пустыні, жыў у шалашы і нічога не бачыў, апроч неба, зямлі ды мільёнаў мух. Калі працаваў на шахце, жыў у хлявах з земляной падлогай, з дзюравай страхой, дзе ад дажджу не было магчымасці схаватца. Дзе ўжо тут было думаць аб сваёй сям'і?

На шчасце, мяне ўдалося вырвацца з заакіянскага «раю». Дома я ўбачыў, што, нягледзячы на апусцаленую вайну, савецкі народ дабіўся выдатных поспехаў. У нас усім знаходзіцца і работа, і жыллё. А колькі мы яшчэ будзем! Якім цудоўным стаў мой родны горад Віцебск! Хто ва ўсім гэтым захожа пераканацца — прыязджайце, паглядзіце.

Калісьці з Аўстраліі я пісаў: «Толькі аднаго хочацца — жыць у сваёй краіне і любіць сваю Радзіму. Раз згубіўшы яе, надалей буду ведаць ёй дану. Другога шчасця мне не трэба».

Гэтая мара ажыццявілася. Я зноў стаў паўнапраўным грамадзянінам вялікай Савецкай краіны, разам з усім савецкім народам я будую светлую мару чалавецтва — камунізм.

Віцебск. А. ГОЛУБЕЎ.

У Бабруйскім аўтааўтамабільным вучацца шафёры, работнікі аўтагаспадарак, тонары, фрэзероўшчыні, аўтаслесары. На здымку: В. Вінакураў (справа) дэманструе сярбам сканструяваную ім дзеючую мадэль экскаватара.

У зале суда.

На лаве падсудных. Злева направа: Калько, Кухта, Каралевіч, Сянкевіч.

Выязная калегія Ваеннага трыбунала Беларускай Ваеннай Акругі пад старшынствам падпалкоўніка юстыцыі Іваненкі разглядала дзямі справы чатырох карнікаў Калдычоўскага лагера смерці, створанага гітлераўцамі ў в. Калдычова Гарадзішчанскага раёна Брэсцкай вобласці.

На лаве падсудных — камендант аховы лагера **Калько М. А.**, яго намеснік **Сянкевіч Л. А.**, ахоўнікі **Кухта М. М.** і **Каралевіч А. І.** Усе яны абвінавачваюцца ў тым, што, здрадзішы Радзіме, перайшлі на службу да гітлераўскіх акупантаў, заўзята, па-халуйску выконвалі іх волю, знішчалі тысячы і тысячы ні ў чым не вінаватых савецкіх людзей — ваеннапалонных, жанчын, старых і дзяцей. Яны абвінавачваюцца ў тым, што пры іх непасрэдным удзеле кожны дзень у Калдычоўскім лагера смерці расстрэльвалася па 20—25 чалавек, што за ўвесь час існавання Калдычоўскага канцлагера ў ім было знішчана 22 тысячы чалавек.

Больш дзвюх гадзін зачытваецца абвінавачванне заключэнне. Яно жахлівае. У ім смерці і смерці, здзека, знявага над людзьмі, здзейсненыя васьм гэтамі... Не, не людзьмі, а бяздушнымі двухногімі істотамі, якія сядзяць цяпер на лаве падсудных.

Але не толькі гэтых чатырох абвінавачвае і судзіць сягоння справядлівы савецкі суд. Вось аб чым гаворыць нам абвінавачванне, якое зачытвае старшынствуючы падпалкоўнік юстыцыі Іваненка:

«Як устаноўлена, ідэйнымі натхняльнікамі і арганізатарамі масавага знішчэння савецкіх людзей былі беларускія нацыяналісты **Астроўскі, Кушал, Ясюк** і іншыя.

Непасрэдным удзел у стварэнні гэтага лагера прыняў начальнік баранавіцкай службы бяспекі СД маёр **Амелюнг Вальдэмар**, яго памагаты **Бабко**. Тады ж шэфам лагера быў прызначаны унтэр-афіцэр **Іорн**, а камендантам аховы лагера **Бабко**, якога пазней змяніў абвінавачвае-

мы **Калько М. А.** і які быў там да канца чэрвеня 1944 года, г. зн. да адступлення нямецкіх акупантаў з тэрыторыі Беларусі...»

Пералічваюцца ўсе страшныя, агідныя злачынствы, здзейсненыя гітлераўскімі халуямі. Нічога не дабаўлена, нічога не забыта! Толькі факты — жахлівыя факты зверстваў фашысцкіх катаў, якія пераўзыйшлі сваёй жорсткасцю канібалаў. Стыне ў жылах кроў ад пералічэння прыкладаў крывавага і жорсткага карнікаў, вылюдкаў чалавечага роду.

Новыя і новыя старонкі абвінавачвання. Яны выкрываюць злачынную антынародную дзейнасць беларускіх буржуазных нацыяналістаў, якія прыехалі на савецкую зямлю ў час вайны разам з гітлераўскімі акупантамі, у іх фашысцкім абозе. Нямецкія карнікі арганізавана выкарыстоўвалі нацыяналістычныя элементы ў сваіх мэтах. Нацыяналісты пачалі сваю крывава дзейнасць з таго, што складалі спісы камуністаў, камсамольцаў, савецкіх актывістаў. Па такіх спісах былі знішчаны і закатаваны тысячы савецкіх грамадзян. Здраднікі дапамагалі гітлераўцам устаўляць месцы партызанскіх атрадаў, баявых падпольных груп, выкрываць савецкіх патрыотаў, а таксама арганізоўваць карныя экспедыцыі супраць мірнага насельніцтва.

Чатыры звяры ў абліччы людзей, апусцішы галовы, слухаюць пералік сваіх цяжкіх злачынстваў перад людзьмі. Наступіў час адказваць за гнусныя справы. Народ, які запоўніў гэтую велізарную залу, чакае.

Двухногія звяры прызнаюць, што яны сістэматычна вынішчалі людзей. Ды і як яны могуць не прызнаваць сваёй віны, калі абвінавачванне заснавана на дакладных дакументах і фактах, калі тут, у зале судовага пасяджэння — каля шасцідзсяці жывых сведкаў трагедыяных дзён Калдычоўскага лагера.

У канцы шостага дня судовага разбору выносіцца прыгавор. Імем Беларускай Савецкай Сацыялістычнай Рэспублікі здраднікі Радзімы **Калько М. А., Сянкевіч Л. А., Кухта М. М.** і **Каралевіч А. І.** прыгавораны да вышэйшай меры пакарання — расстрэлу.

Народ аднадушным адабрэннем сустраў гэты справядлівы прыгавор.

* Больш падрабязна аб ходзе судовага працэсу чытайце ў наступных нумарах нашай газеты.

ВОЛЯ НАРОДА ВЫКАНАНА

У ТЫЯ дні, калі ў Баранавічах ішоў суд на подлімых здрадніках Радзімы, крывавамі катамі **Калько, Сянкевіч, Кухта** і **Каралевіч**, у гарадах і вёсках Беларусі праходзілі шматлікія мітынгі і сходы. Рабочыя і служачыя, працаўнікі калгасных палёў аднадушна выказвалі свой справядлівы гней і абурэнне.

1.800 чалавек сабралася ў вялікім цэху Баранавіцкай швейнай фабрыкі. Сюды прыйшла **Валянціна Антонаўна** Ізвэкава — жанчына, якая ў 16 гадоў трапіла ў лагер смерці Калдычова і на сабе пазнала ўвесь жах, які тварыўся за калючымі дротам.

З хваляваннем слухалі расказ **Валянціны Антонаўны**. Яна гаварыла аб тым, як гэтыя нелюдзі ламалі рукі маладой настаўніцы, вырываў валасы на дзявочых галовах, палілі калёным жалезам спіны і плечы, зверскі катавалі не толькі дарослых, але і маленькіх дзяцей.

— Аднойчы раніцай усіх 18 жанчын нашай камеры вартаўнікі дубінамі выгналі на вуліцу, — успамінае **Валянціна Антонаўна**. — Мы ведалі: вядуць на расстрэл. Побач з няшчаснымі маткамі на кару ішлі і дзеці. Адна жанчына несла на руках загорнутае ў анучы двухмесячнае дзіця, якое ў страшэнных пакутах нарадзілася ў лагеравай камеры. Калі падыйшлі да загадка падрыхтаванай ямы, кат вырваў з рук маці дзіця, схпіў за ножкі і ўдарыў галавой аб ствол барозы. Потым забіў маці і штурхануў цела ў яму з трупамі.

Я памятаю цяжарную жанчыну з распоратым жывотам, памятаю акрываўленую дзяўчыну **Геню Дамброўскую**, памятаю дзсяткі іншых зверскі закатаваных людзей. Сама ж я цудам выратавалася з гэтага пекла.

Ад імя ўсіх калдычоўскіх вязняў, ад імя 22-х тысяч закатава-

ных і замучаных там я патрабую прымяніць да гэтых катаў вышэйшую меру пакарання — **расстрэл!**

...Мітынг супрацоўнікаў Упраўлення кабельнай магістралі № 4. Выступае бухгалтар **М. Я. Парашчанка**:

— Нельга пералічыць усе гнусныя злачынствы, зробленыя подлімымі здраднікахі, якія сядзяць сёння на лаве падсудных. Яны катавалі і без жалю забівалі ўсіх, хто трапіў у іх крывававыя лапы. Ад іх рукі загінуў і мой брат, на маіх вачах у пакутах памёрлі чатыры ні ў чым не вінаватыя жанчыны.

Цяжка пералічыць матак, якія згубілі сваіх дзяцей, сірот, чые бацькі закатаваны калдычоўскімі забойцамі. **Гэта ад іх імя я патрабую: расстраляць нелюдзяў!**

Ніколі не забудзецца расказ былога вязня лагера **Уладзіміра Аляксандравіча Есіса**, які пачулі ў гэтыя дні тысячы людзей. **Ул. А. Есіс** выступіў і на мітынгу баранавіцкіх абутнікоў.

— На адзін з допытаў мяне выклікаў абвінавачваемы **Калько**. Ён загадаў мне выйсці ў суседні пакой. Як толькі я пераступіў парог, **Калько** схпіў мяне за руку і прышчаміў яе дзвюма вышэй локця. Кат круціў маю правую руку. З левага боку на мяне напусцілі дзвюх вялікіх рыжых сабак. Яны рвалі маю левую руку, маё цела, — са слязьмі на вачах успамінае **Есіс** і закасае рукавы кашулі. — Вось паглядзіце: левая рука. Яе рвалі натуральныя сабакі. Зажылі раны. Рука засталася нармальнай. А вось правая рука, якую рваў сабака ў чалавечым абліччы — **Калько**. Бачыце, якая яна знявечаная.

За нашы слёзы, за кроў нашых таварышаў, бацькоў, братоў, сяцёр і дзяцей — катам адна дарога — да месца расстрэлу!

Выступае таваразнаўца **Міхаіл Сямёнавіч Загорскі**. У гады Айчынай вайны ён жыў у вёсцы **Загор'е**, непадалёк ад калдычоўскай ямы смерці.

— Я быў у той час падлеткам. Некалькі разоў мы з сябрамі прабіраліся да лагера і бачылі, як жорстка здэкавалі над усімі, хто трапіў за калючы дрот. Мы чулі пальбу. Яна не спынялася ні днём, ні ноччу. Чулі адзіночныя выстралы, чулі кулямётныя і аўтаматныя чэргі. Я сваімі вачыма бачыў, як аднаго юнака з хутара за сувязь з партызанамі каты схпілі, звязалі ногі, прывязалі да каня і ад хутара да вёскі, а потым праз усю вёску валаклі па зямлі. У юнака было выбіта вока, увесь ён быў у крыві. Я чуў, як катавалі ў лагера маладую настаўніцу...

Ад імя гэтых знявечаных маладых людзей, ад імя ўсіх тых, чые жыццё абарвана фашысцкімі халуямі, якіх мы сёння судзім, я патрабую прымяніць да іх вышэйшую меру пакарання, прадугледжаную законам — **расстрэл!**

Але народ судзіў не толькі гэтых чатырох забойцаў: **Калько, Сянкевіч, Кухта** і **Каралевіч**. Народ сурова судзіў і працягвае судзіць тых, каго пакуль яшчэ няма на лаве падсудных. Народ судзіў тых, хто скалаціў банду забойцаў з ліку падонкаў, адшчапенцаў народа, куды ўваходзілі **Калько, Сянкевіч, Кухта** і **Каралевіч**, хто даў ім у рукі зброю, хто навучыў іх капаць ямы, рваць валасы, шыхамі пароць жываты, драбіць чалавечыя галовы, косці. Народ судзіў натхняльнікаў і арганізатараў гэтых нябачаных зверстваў — беларускіх нацыяналістаў, верных прыслужнікаў гітлераўцаў, разам з якімі яны прыйшлі на нашу зямлю, каб паліваць яе крывёю.

Людзі добра ведаюць іх імёны:

Радаслаў Астроўскі, Францішак Кушал, Барыс Рагуля, Віктар Ждан,

Сяргей Гутырчык і іншыя. Іх не было на лаве падсудных таму, што яны ўкрыліся ў розных замежных краінах, пад крыламі новых гаспадароў.

Вось чаму ў Баранавічах і Гарадзішчах, у Ляхавічах і Нікалаеўшчыне, у дзсятках калгасаў і саўгасаў, дзе праходзілі мітынгі, гучалі патрабаванні: **прыцягнуць да адказу і гэтых забойцаў!**

Нічога, што на лаве падсудных было пакуль што толькі чацвёра. Караючая рука савецкага праваддзя насцігне і астатніх здраднікаў, катаў і забойцаў, дзе б яны ні хаваліся. І гэтыя ж чацвёра не думалі, што адплата іх насцігне. Але яна прыйшла, таксама, як прыдзе да астатніх мярзотнікаў — **астроўскі, кушалю, яскоў, гутырчыкаў** і да іх падобных. Народ не даруе зробленых ім злачынстваў!

...У дні, калі праходзіў суд над чатырма забойцамі, у адрас Ваеннага трыбунала, які вёў працэс, паступалі шматлікія пісьмы. **Працоўныя патрабавалі: прымяніць да забойцаў вышэйшую меру пакарання!**

Зала судовага пасяджэння не магла змясціць усіх жадаючых прысутнічаць там. Таму вуліцы і плошчы Баранавіч былі запоўнены людзьмі. Ля будынка Палаца культуры, дзе ішоў суд, цэлымі дзямі стаяў вялікі натоўп людзей. Яны глупым ход суду па радыё. І над гэтым вялікім натоўпам няспынна стаяў гул: **смерць катам, здраднікам, забойцам!** Гэта адзіны прыгавор, які можна было вынесці. Гэтага прыгавору патрабавала не помста, а справядлівасць, гэтага патрабавалі ад нас, жывых, наш абавязак перад закатаванымі.

Г. ПАРОМЧЫК.

Дарагія мае! Пісьмо ваша атрымала. Кожная вестачка з Радзімы для мяне — прамень сонца.

У жыцці маім на-ранейшаму многа клопатаў і непрыемнасцей. Цяжка ад дагоў, не ведаю, як з іх выбрацца. Аб здароўі і не пішу — усё баліць, а часу і сродкаў на лячэнне няма. Праклятая работа! Муж прывык да такога жыцця з малых год, але я нарадзілася ў Савецкай краіне і бачыла іншае жыццё.

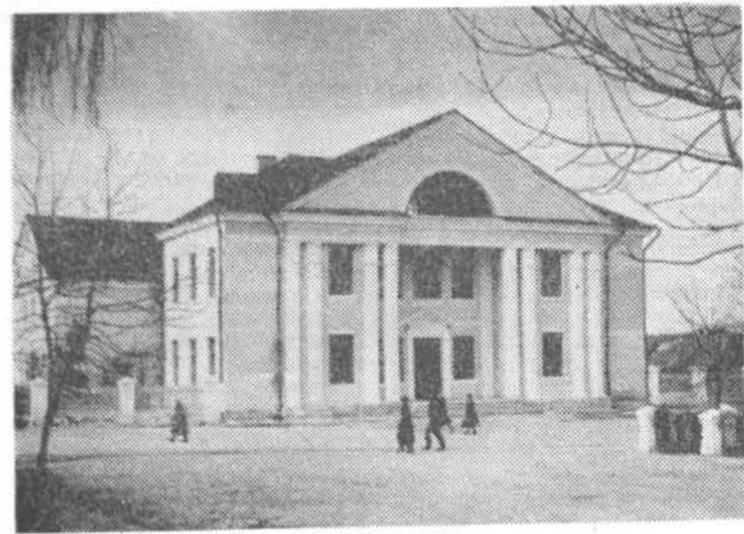
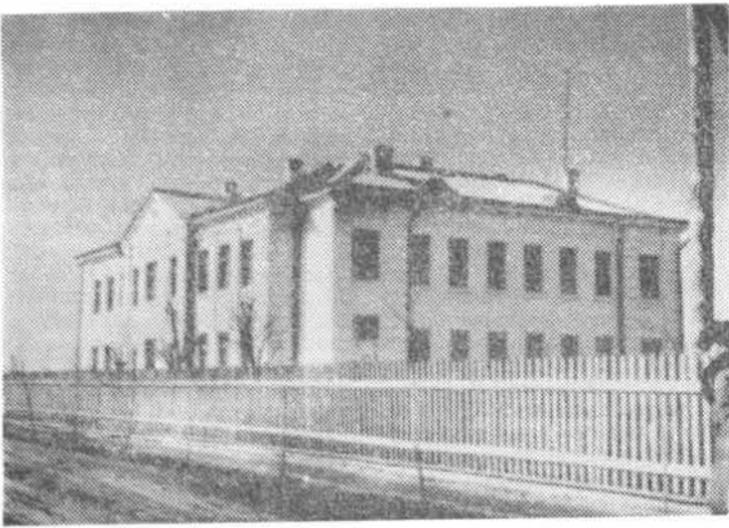
Санаторыі, дамы адпачынку — аб гэтым можна толькі марыць. Тут гэта не для нас — рабочыя людзі не ведаюць, што такое адпачынак. І становіцца цяжка на душы, калі бачыш багаццяў, якія едуць у шыкарных лімузінах да мора, на загарадныя дачы, а ты, хто навінен быў бы па праву адпачываць, усё гэта недаступна.

Вось так і жывём у страху перад заўтрашнім днём. А камен на сэрцы становіцца ўсё цяжэйшым і цяжэйшым.

Валянціна КІЕЗА.

Італія.

Савецкая Шарашова

Школа і клуб у Шарашове.

ВЕЛИЗАРНЫЯ перамены адбыліся за гады Савецкай улады ў пасёлку Шарашова Пружанскага раёна. Змянілася аблічча пасёлка, расквітнела культура, непазнавальна выраслі людзі.

— Ці многа мы жывём пры Савецкай уладзе? — гаворыць дэпутат пасялковага Савета Аляксандр Міхайлавіч Галышка. — Аднагодак аб'яднання, як кажуць, не паспеў дорослым стаць. А жыццё змянілася так, што па-ранейшаму і веку не ханіла б.

Савецкая ўлада вымела ўсіх прыгнятальнікаў. Цяпер Шарашовам кіруе пасялковы Савет. У яго выбрана 36 дэпутатаў: калгаснікі, рабочыя і служачыя. Усе пытанні жыцця пасёлка вырашаюцца на сесіях Савета. Цяпер людзі самі вырашаюць, як ім лепш уладкоўваць сваё жыццё.

А ўзяць прамысловасць. На тым месцы, дзе цяпер раскінуліся карпусы райпрамкамбіната, стаяў млын. Апрача яго, былі яшчэ тры такія млыны. Гэтым і вычэрпвалася прамысловасць Шарашова. Цяпер жа ў райпрамкамбінаце працуе мэблевы, сталярны, бандарны, гантарэзны, слясарны, машыныцкі цэхі, лесасільны завод. Прадпрыемства вырабляе люстраныя шафы, каналы, пружыныя матрацы, кушэткі, кухонныя гарнітуры, дахавы матэрыял. За год у сярэднім райпрамкамбінат выпускае на 11—12 мільёнаў рублёў прадукцыі. Каля 600 рабочых занята на гэтым прадпрыемстве.

Раней быў у Шарашове адзін прыватны ўрач. Калі хворы прыходзіў да яго сам, то павінен быў плаціць за прыём два злотых, за выклік дамоў урач браў пяць злотых. А каб мець іх, трэба было прадаць паўтарадва пуды хлеба. Вось і лячыся пасля гэтага. А як пастаўлена медыцынскае абслугоўванне цяпер?

— Бывала, толькі і чуеш ад паноў: мужыка халера не возьме, не здохне, — сказала Надзея Васільеўна Манцэвіч, калі мы наведалі яе ў бальніцы. — А цяпер урачы аб нашым здароўі больш непакояцца, чым мы самі. Стала мне неяк дрэнна — выклікалі хуткую дапамогу. Прыехаў урач на легкавой машыне і за-

браў у бальніцу. І ўжо хутка вярнуся дамоў здаровай.

Кніга праноў і заўваг, якая ляжыць на стала ў прыёмным пакоі, запоўнена падзякамі медыцынскаму персаналу.

«Ад усяго сэрца дзякую ўрачам за клопаты і ўвагу, а асабліва лечачаму ўрачу Кураленку», — піша рабочы райпрамкамбіната Сяргей Сцяпанавіч Чмак.

А вось другі запіс: «Вы вылечылі маё дзіця. Цяпер маё мацярынскае сэрца спакойна, і я магу працаваць. Дзякую ўсім урачам. Жадаю вам усім добрага здароўя, добрых поспехаў у рабоце». Гэта напісала афіцьянтка чайной Н. В. Гардзева. Яе з хворым дзіцем бясплатна ўтрымлівалі ў бальніцы. Апрача таго, прадпрыемства за ўсе дні аплаціла ёй бюлетэнь.

У Шарашове ёсць зараз дзве бальніцы, амбулаторыя, радзільны дом, дзіцячая кансультацыя. У амбулаторыі — хірургічны, тэрапеўтычны, зубны, рэнтгенаўскі і працэдурныя кабінеты, лабараторыі. Працуе кругласутачна пункт хуткай дапамогі. Лячэнне бясплатнае. Два разы ў год праводзіцца комплексны медыцынскі агляд рабочых, школьнікаў, робяцца прафілактычныя прышчэпкі.

Усяго тут працуе каля 40 медыцынскіх работнікаў. Ёсць і свае шарашоўскія медыкі. Гэта Зоя Кабылківец, Ліза Амелянец, Тася Зубалевіч. Яны скончылі медыцынскія тэхнікумы і цяпер лечаць сваіх землякоў.

Надаўні перапіс насельніцтва паказаў, што ў пасёлку няма ні аднаго непісьменнага чалавека. Ды і як ім быць? Пахлылья, каму не давалося вучыцца ў дзяцінстве, адразу ж, як толькі ўстанавілася Савецкая ўлада, вучыліся ў школах лікбеза, а моладзь, на аснове Закона аб усеагульным навучанні, атрымлівае абавязковую сямігадовую і васьмігадовую адукацыю ў агульнаадукацыйных школах.

Пры панскай Польшчы ў Шарашове была адна школа, разлічаная на 60—70 вучняў. Вучыліся, галоўным чынам, дзеці з заможных сем'яў. За гады ж Савецкай улады сотні шарашоўскіх дзяцей атрымалі сярэдняю і вышэйшую адука-

цыю. Толькі ў сваіх пасялковых сярэдняй і сямігадовай школах вучыцца па 600 дзяцей. У многіх тэхнікумах, інстытутах, універсітэтах вучацца ўраджэнцы Шарашова.

Зусім пераўтварылася жыццё шарашоўцаў у культурных адносінах. Дзяржава ўсё робіць для паўнейшага задавальнення ўсё ўзрастаючых культурных патрэб насельніцтва. Шарашоўцы расказваюць, што раней у пасёлку адзіным месцам «культурнага» адпачынку быў «дом людзвы», дзе арганізаваліся танцы з п'янкай, бойкамі. Самадзейнасць забаранялася. Цяпер жа тут адкрыты цудоўны Дом культуры. На будаўніцтва яго выдаткавана больш за мільён рублёў. Тут прыгожа абсталяваны пакоі адпачынку, фая, глядзельная зала на 410 месц, бильярдная, пакоі для гурткавой работы. Пры ДOME культуры створана добрая мастацкая самадзейнасць: аркестр народных інструментаў, харавы, драматычны, танцавальны гурткі. У 1961 годзе самадзейныя артысты паказалі каля 20 цікавых канцэртаў. І не толькі ў сябе ў Шарашове, а выязджалі і ў суседнія вёскі. Надаўна яны ўдзельнічалі ў рэспубліканскім аглядзе мастацкай самадзейнасці, атрымалі высокую ацэнку свайго майстэрства і прэмію.

Кожны дзень у ДOME культуры дэманструюцца кінафільмы. Працуе бібліятэка, у якой ёсць каля 23 тысяч розных кніг. 1.500 шарашоўцаў карыстаюцца паслугамі бібліятэкі. Актыўнымі чытачамі яе з'яўляюцца і даярка калгаса «Парыжская камуна» Людміла Хрулькевіч, і сталяр райпрамкамбіната Мікалай Мардань, і яго таварыш на рабоце Аляксандр Заўражны, і састарэлая калгасніца Ольга Сцяпанавна Таразевіч.

Апрача гэтага, ёсць бібліятэкі пры абедзвюх школах, пры дзіцячым доме, пры райпрамкамбінаце.

Не знойдзеш у пасёлку сям'і, якая б не выпісвала газет і часопісаў. Старэйшыя работнікі сувязі паштальён Іван Іванавіч Клімчук гаворыць, што да 1939 года на Кастрычніцкай вуліцы, напрыклад, газеты атрымлівалі тры сям'і. А цяпер на гэтую вуліцу штодзённа дастаўляецца 300 газет.

А колькі зроблена па бытавому абслугоўванню! Працуюць швейная і шавецкая майстэрні, парыхмаерская, дзіцячы сад і дзіцячыя яслі, прадуктовыя, прамтаварныя, мэблевыя магазіны, наладжаны аўтобусны рух да Пружан.

У новай Праграме КПСС, прынятай XXII з'ездам КПСС, пастаўлена задача зрабіць жыццё савецкіх людзей яшчэ прыгажэйшым, яшчэ больш забяспечаным. А доказам таго, што ў партыі словы не разыходзяцца са справай, служыць само наша жыццё.

А. КАЗАКОВА.

РАДЫЁ

ДЛЯ ЗАХОДНЯЙ ЕУРОПЫ

Слухайце штодзённа нашы радыёперадачы па сярэднеўрапейскаму часу: на сярэдняй хвалі 227 метраў (ці 1 322 кілагерцы) з 6 да 7 гадзін, з 16.00 да 17.00 і з 21.00 да 21.30; на кароткай хвалі 30,83 метра (ці 9730 кілагерцаў) з 6 да 7 гадзін.

Па нядзелях: на хвалях 30,83 метра і 227 метраў з 6 да 9 гадзін і з 10 да 13 гадзін; на сярэдняй хвалі 227 метраў з 16.00 да 17.00 і з 21.00 да 21.30.

НА БЕЛАРУСКАЙ МОВЕ

Па нядзелях — ад 8 гадзін да 8 гадзін 30 мінут па сярэднеўрапейскаму часу на хвалі 30,83 метра (ці 9730 кілагерцаў) і на сярэдняй хвалі 227 метраў.

ДЛЯ ЗША І КАНАДЫ

Слухайце штодзённа нашы радыёперадачы па нью-йоркскіму часу з 19.30 да 20.30 на хвалях: 31,04 метра (ці 9665 кілагерцаў), 31,23 метра (ці 9605 кілагерцаў), 41,15 метра (ці 7290 кілагерцаў).

НА БЕЛАРУСКАЙ МОВЕ

Па суботах — ад 20 гадзін да 20 гадзін 30 мінут па нью-йоркскіму часу на кароткіх хвалях: 31,04 метра (ці 9665 кілагерцаў), 31,23 метра (ці 9605 кілагерцаў), 41,15 метра (ці 7290 кілагерцаў).

Выступленне самадзейнага танцавальнага гуртка і аркестра народных інструментаў.

ЧАЛАВЕЦТВА ПАТРАБУЕ РАЗЗБРАЕННЯ

У ЖЭНЕВЕ, у Палацы нацыяў, пачаў сваю работу Камітэт 18-ці дзяржаў па раззбраенню, створаны на падставе рашэння XVI сесіі Генеральнай Асамблеі ААН.

У Камітэт уваходзяць 5 сацыялістычных краін, 5 краін — удзельніц НАТО і 8 нейтралісцкіх дзяржаў. Краіны, якія прымаюць удзел у рабоце Камітэта, займаюць больш чым палавіну тэрыторыі зямнога шара.

ПРАГА. Перад тварам небяспекі тэрмаядзернай вайны, якая знішчыла б сотні мільёнаў чалавечых жыццяў і незлічоныя каштоўнасці чалавечай цывілізацыі, усеагульнае і поўнае раззбраенне з'яўляецца самым настойлівым патрабаваннем нашага часу, — піша ў перадавым артыкуле, прысвечаным рабоце Камітэта 18-ці, газета «Рудэ права». Калі ў сучасны момант, працягвае газета, ідэя раззбраення перастала быць толькі жаданнем міралюбівых людзей і утопіяй, ператварыўшыся ў рэаль-

ную, ажыццявімую мэту, то гэта стала магчыма таму, што сусветная сістэма з'яўляецца рашаючым фактарам сучаснага сусветнага развіцця.

ЛОНДАН. «Перагаворы па раззбраенню, якія пачаліся ў Жэневе, могуць стаць найвялікшай падзеяй нашага часу», — гаворыцца ў артыкуле прэзідэнта-выканаўцы Сусветнага Савета Міру прафесара Джона Бернала. Гэты артыкул апублікаваны ў газеце «Дэйлі воркер» пад загалоўкам «Адзіны выхад з кашмару».

Аўтар указвае, што раззбраенне з'яўляецца пытаннем жыцця і смерці для ўсіх нас і што ўзмацненне гонкі ўзбраенняў мае вялікую небяспеку для чалавецтва.

«Чаму ж урады краін НАТО так неахвотна ідуць на перагаворы па раззбраенню, прадказваючы іх правал яшчэ да таго, як яны пачаліся?», — пытаецца Дж. Бэрнал.

Справа ў тым, працягвае ён, што ядзерная стратэгія ЗША ставіць мэтай дасягненне ваеннай перавагі. Гэта на сутнасці і з'яўляецца прычынай фарсіравання Злучанымі Штатамі гонкі ядзернага ўзбраення і скарыстання пагрозы правядзення далейшых ядзерных выпрабаванняў для таго, каб прымусяць Савецкі Саюз пайсці на ўступкі.

Аўтар артыкула выказвае надзею, што аб'яднаныя намаганні народаў пакончаць з гонкай узбраення і з ядзернай бомбай.

ПРАГРАМА ЗАКАБАЛЕННЯ

ВАШЫНГТОН. Прэзідэнт Кенедзі накіраваў кангрэсу пасланне аб дапамозе замежным дзяржавам. Ён просіць кангрэс зацвердзіць асігнаванні на эканамічную і ваенную дапамогу ў 1963 фінансавым годзе ў суме 4.878 мільёнаў долараў, з іх на чыста ваенныя мэты — 1,5 мільярда долараў.

Паводле яго слоў, «новая палітыка» ЗША ў галіне дапамогі «накіравана на ўмацаванне палітычнай і эканамічнай незалежнасці краін, якія развіваюцца». Сцвярджаючы гэта, Кенедзі не ўтойвае, што ў першую чаргу маецца на ўвазе дапамога ўрадам краін, якія атрымліваюць амерыканскую дапамогу, процідзейнічаючы, як ён сказаў, «хуткім сацыяльным зменам» і барацьбе з камунізмам.

Асобнае месца ў пасланні прэ-

зідэнта займае праграма «саюз дзеля прагрэсу», як галоўная зброя экспансіянісцкай палітыкі ЗША ў Лацінскай Амерыцы.

Прызнаўшы на сутнасці, што шматгадовая эксплуатацыя Злучанымі Штатамі амерыканскага контыненту прывяла да таго, што ў заходнім паўшар'і ўзнікла рэвалюцыйная сітуацыя, Кенедзі заклікаў утаймаваць рэвалюцыйны працэс, абмежаваць яго рамкі, як ён сказаў, «мірнай рэвалюцыі, не дапускаючы гвалтоўнай рэвалюцыі».

НАШ АДРАС

Мінск, Ленінскі праспект, 77. Дом друку. Для пісьмаў: Мінск, паштова скрынка № 14.

РЕДАКЦЫЙНАЯ КАЛЕГІЯ.